

Leo Gabin

Sit with it

20.02–27.03.2021

TICK TACK

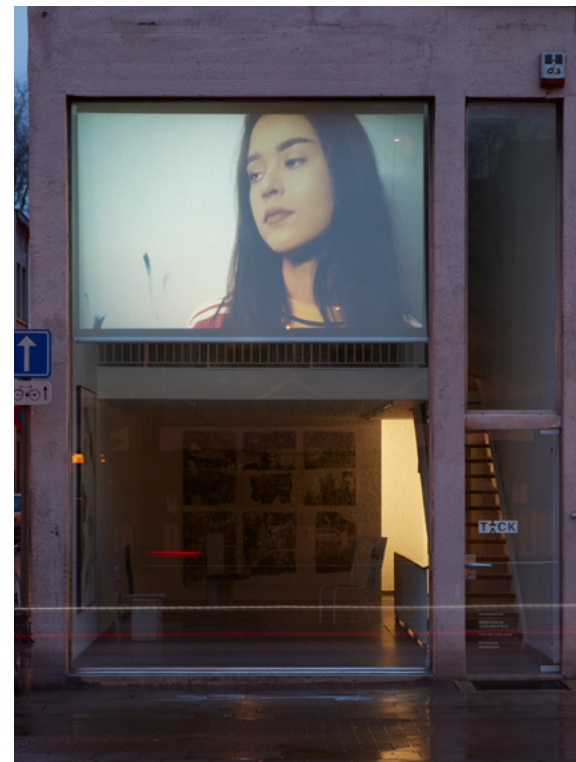
Information

TICK TACK (2019) is a new destination for contemporary art in Antwerp. TT realises, presents and promotes international exhibitions and video art screenings, complemented with publications and an extensive digital archive.

Housed in the brutalist complex 'De Zonnewijzer', a 1955 key work by architect Léon Stynen, TICK TACK occupies a historic duplex at a vivid city intersection, facing the tram stop and landscape park 'De Harmonie'. The 5-meter-high window functions as an interface between artists and audience and between private and public space.

The TICK TACK program is dual. By day, TICK TACK presents exhibitions, at sunset, the window transforms into a projection screen under the name CINEMA TICK TACK, a new and exclusive platform that brings video and digital art to the public space. Reaching numerous of daily passersby and commuters, CTT serves as a channel, stimulating a connection in its urban setting.

As a result, both day and night, TICK TACK constantly challenges the physical and mental boundaries between inside and out.

Leo Gabin

Sit with it

20.02–27.03.2021

Leo Gabin is a Belgian artists trio, who have worked together since 2000. Their practice stems from a fascination with the proliferation of user-generated media on the internet and the undefined space between the public and private spheres.

The exhibition 'Sit with it' is a presentation of paintings and a new series of sculptural work.

Work by Leo Gabin has been exhibited at galleries and institutions including museum Dhondt-Dhaenens, Deurle; Schirn Kunsthalle, Frankfurt; Peres Projects, Berlin; White Cube, London; Elizabeth Dee, New York and Museum M Woods, Beijing.

Exhibition text

The unsteadiness of things

It's rare that artists have the courage to put aside their personal stardom and, already for the past 20 years, continue to build up an oeuvre as a trio. In the art world one usually acts under a personal name that constitutes both the signature and the value of a market system in which "branding" remains the core of immaterial transactions through (material) objects. This was displayed, in a painful way, by the oeuvre of Marcel Broodthaers. In countless works his initials "M.B." were presented as accumulations, referring to economic speculation and acceleration of goods. The signature becomes a (legal) seal for art, its importance linked to the name and fame of the artist who signed the work and who, in doing so, positions the artwork in the economic sphere, as a 'conquest'.

Leo Gabin is a fictitious collective consisting of three artists who, from a common background in printmaking, profiled themselves as a group and an artistic practice that escapes an individual artist's signature. Their studio is like a container/depot - a cozy messy space for reflection and practice where all kinds of imagery is stored as a heap of untapped potential, waiting to be artistically 'activated' at the 'appropriate' moment. Leo Gabin's interest is in the abject that leaves deep traces in their preoccupation of transforming banal images from mass media, b-movies and publicity, into an image status where it can be described as art and can start leading a life in the institutional activity of the art system.

'No Panic Baby' (2017) is a short, intensely nervous film that is being shown to an anonymous audience of passers-by in front of the modernist view box TICK TACK, a new destination for contemporary art. Consciously or unconsciously, the spectator has to position him- or herself

in between a busy traffic lane and a city park in order to see, or rather experience, this remarkable film which has never been shown in Belgium before. It's an experimental film that, in terms of today's form and taste, goes completely against the majority of neat and expensive video works produced in a stainless artist studio as a (commercially useful) limited edition. Making such a film is a merit that, without being nostalgic, can refer to a kind of underground cinema such as that of the Lithuanian avant-garde 'poet' Jonas Mekas (1922-2019) who gained worldwide fame with his turbulent 'Films -maker's Cinémathèque'. Shooting freehand, Jonas Mekas filmed reality as he saw and experienced it from his arrival in New York after the Second World War until his death. Coincidentally, New York was a city that embraced the avant-garde but also a metropolis that soon fell prey to real estate, the art market and mass tourism. This long-running recording evolution filmed firsthand by Jonas Mekas was captured from all possible and impossible points of view, parallel with the rapidly changing zeitgeist and his personal tumultuous life course.

The principle of editing low- and b-art images in one flux of visual fragments without the desire to tell a coherent story is explicitly palpable in "No Panic Baby". The film whispers, insinuates and suddenly accelerates in a threatening atmosphere of crime. There's a back-and-forth seduction into meandering settings of "worn out" and decrepit places such as dingy motels, amusement arcades, desolate gas stations, and dull metropolitan suburbs. Everything is 'unreal'; basketball is played automatically at a carnival attraction and fresh cut flowers, like soft drinks and snacks, can be purchased from an attractively lit vending machine.

Staged alienation is being beautifully portrayed through the solitary embedded consumption in which one is no longer served personally but where everything rolls out of a machine or with a dull dip into the eager hands of the consumer.

The film is a suite of nervously passing sets that closely resemble, to put it politely, the work of David Lynch and, closer to home, the cinematic practice of Nicolas Provost. And yet what sets Leo Gabin apart essentially is their way of scaling up the film with fragments from the intimate, closed-off homely environment of young girls who sometimes literally camouflage their faces with black painted masks. A game of attraction and repulsion is being played. The latent atmosphere of desperation, ‘being watched’, the desire to be loved and the mental search for the thin line between real and fake make this film reside, as it were, in a state between waking and dream. This state is noticeable for example in manipulations where only the white of a woman’s eyes is visible as a kind of rolling ‘fade away’ from reality. “No Panic Baby” can be described as a succession of erosions. In a number of scenes the burning of personal items on a heap of gray sand hints to everything in life that slips like sand through our fingers, making room for change.

The car scenes are masterfully presented as evocative places of danger, dreams, murder and deadly boredom. The blue skies turn brown-grey when a fierce fire is raging and show bizarre, questionably realistic airplanes with (sometimes) roaring engines, or helicopters circling like vultures around an undefined prey. “No Panic Baby” is a film that reads like a pulp novel in which clichés conceal ideas that reveal the core of a hypothermic, solitary existence.

Leo Gabin recently produced a series of chair sculptures and a number of monumental screen-printed canvases. The chairs are non-functional and show a delicately crafted quality with found materials and images that often evoke an architectural character. They are assemblages of elements of old and broken chairs with nostalgic colors and textiles that, through an artistic twist, lead a new a-functional life. They are objects that are reminiscent of chairs, all the more so because they can be flexibly manipulated in the space.

They are art objects: sculptures without a plinth that offer a platform for other images and, in doing so, perfectly exchange their physical usability for a mental one. The images spring from the broad ‘sleeping’ depot of Leo Gabin; soft erotic images or advertisements for some tasty candy bar. Because of the playful-ironic de-formations, the chair sculptures can refer in many ways to the recent history of sculpture. This is being encouraged by Leo Gabin for example by mounting a small dirty-white pedestal on the chair object and by keeping the other absurd montages visual and ‘unfinished’.

Once again, this involves an abject aesthetic that has become a rarity these days. These works are situated on a winding path between the oeuvres of Franz West, Reinhard Mucha, Fischli & Weiss, Mike Kelley and Thomas Hirschhorn, without insinuating that they are substantively indebted to these artists. Without a table, chairs have no fixed place, therefore these chair sculptures also insinuate a nomadic nowhere-ness that escape any intention of an ideal setting or display. It’s the kind of art that finds a place everywhere and derives its legitimacy from the art context in which the chairs are positioned. Chairs are awaiting a dance.

The monumental canvases swallow a person whole. The scenes seamlessly emerge from a signature Leo Gabin visual language that leans towards the social sub-margins and ditto culture. Besides the naturally occurring dirty smears and spots on the canvas, the inked images evoke an atmosphere that throws all the cheerful qualities of a painting overboard. The monumental canvases are multi-pictorial sets that overpower the act of looking in an atmosphere that focuses on the fragmentary images in a desolate surrounding canvas context and position. In these works there is no substantive anchor to be found, with the exception that all images have been looted and as a whole do not make up any story that could begin to lift the veil. In a number of works the pixels drip off the canvas, like grains navigating the eye to images that refer to photography but have no language. A small canvas of a young woman dancing wildly in a private room describes the search for motifs in which figuration seamlessly connects with a casual form of bad printing.

Leo Gabin does not speak, Leo Gabin shows and the viewer reacts as he or she pleases. Leo Gabin makes art as a catalyst for nothing more and nothing less than ‘something’ that wiggles and dances, whether or not wildly or willingly, on the imposed and unseen algorithmically manipulated rhythm of consuming life.

“Le montage permet de voir des choses et non plus de les dire”.
Jean-Luc Godard, 1980

Text by
Luk Lambrecht, February 2021
Translated from Dutch by Mathias Swings

Zaaltekst

De wankelheid der dingen

Dat kunstenaars de moed hebben het persoonlijke heldendom opzij te zetten om in trio aan een oeuvre te blijven werken dat nu al 20 jaar stand houdt, is een zeldzaamheid te noemen. Het klimaat in de kunstwereld blijft erbij te acteren onder een persoonlijke naam die de handtekening en de waarde uitmaakt van een marktsysteem waarin “branding” de kern blijft van in se immateriële transacties via al dan niet materiële objecten. Het oeuvre van Marcel Broodthaers maakte dat pijnlijk zichtbaar in talloze werken waarin zijn initialen “M.B.” werden voorgesteld als accumulaties, alluderend op economische speculatie en acceleratie van goederen. De handtekening als bezegeling van kunst die ertoe doet al naargelang de naam en de faam van de de kunstenaar die het werk ondertekende en met deze act zijn kunst productie in de economische ruimte positioneert “ter verovering”.

Leo Gabin is een fictief collectief dat bestaat uit een trio kunstenaars dat vanuit een gezamenlijke “vrije” grafiek-achtergrond zich als groep profileerde met kunst die zich afzijdig houdt van de individuele kunstenaars-signatuur. Hun atelier is als een container/ depot – een gezellig rommelige denk-én doe-ruimte waar allerlei en -soortige beelden liggen opgeslagen als een hoop wachtende potentie ten einde op het “gepaste” moment artistiek “geactiveerd” te worden. Interesse en neus hebben de actoren van Leo Gabin voluit voor het abjecte dat diepe sporen trekt doorheen hun pre-occupaties met processen van trans-formaties van banale beelden uit massamedia, b-films en publiciteit, richting beeld-status waarop dat ‘iets’ kunst wordt en een leven kan leiden in de institutionele bedrijvigheid van het kunst-systeem.

“No Panic Baby” (2017) is een korte, intens-nerveuze film die vanuit de modernistische kijk-doos van de “new destination for contemporary art” TICK TACK wordt geprojecteerd naar en voor een anoniem en/of passant publiek. De al dan niet bewuste toeschouwer dient zich tussen een drukke verkeerslaan en een stadspark te positioneren om het verhaal en het geluid van deze nooit eerder in ons land vertoonde, merkwaardige film te bekijken of liever te ondergaan. Het is een experimentele film die qua vorm en smaak vandaag volledig indruist tegen de meerderheid van keurige en dure in smetvrije artist-studio’s geproduceerde videowerken in een (commercieel handig) beperkte oplage. Het maken van een dergelijke film is een verdienste die zonder nostalgie - kan teruggrijpen naar verwijzingen van een soort underground-cinema zoals die van de Litouwse avant-garde ‘poet’ Jonas Mekas (1922-2019) die mondiale bekendheid verwierf met zijn turbulente “Films-maker’s Cinémathèque”. Jonas Mekas filmde vanuit de losse hand de werkelijkheid zoals hij die zag en ervaarde bij zijn aankomst na de Wereldoorlog tot aan zijn dood in toevallig de stad New York; een stad die de avant-garde omarmde maar ook een metropool was die al snel ten prooi viel van immo, kunstmarkt en massatoerisme. Deze langlopende registrerende evolutie uit de eerste hand gefilmd door Jonas Mekas is vanuit alle mogelijk en onmogelijke opname-standpunten vastgelegd; exact-parallel met de bijzonder snel veranderende tijdsgeest en zijn persoonlijke bewogen levensloop.

Het principe van low-en b-art beelden te monteren als in één flux ademend van visuele fragmenten zonder het verlangen coherente verhalen te vertellen, is expliciet voelbaar in de film “No Panic Baby”. De film fluistert, insinueert, zwelt plots vol aan, dreigt in een sfeer van misdaad en verleidt in heen en weer meanderende contexten van “versleten” en afgeleefde oorden zoals groezelige motels, speel-holen, desolate benzinestations, en saaie perifeer grootstedelijke woonwijken. Alles is hier “onecht”; basketbal wordt op een automatische manier gespeeld in een kermisattractie en verse snijbloemen komen net zoals frisdranken en versnaperingen uit een aanlokkelijk verlichte automaat. Geënsceeneerde vervreemding wordt hier prachtig in beeld gebracht via het solitair verwortelde consumeren waarin men niet meer persoonlijk wordt bediend maar waar alles uit de automaat rolt of met een doffe duik in de gretige handen komt van de consument.

De film is een suite van allemaal nerveus passerende decors die nauw aanleunen bij om het beleefd te houden het werk van ondermeer David Lynch en dichter bij huis bij de filmische praktijk van Nicolas Provost. En toch verschilt Leo Gabin hiermee wezenlijk door de film op te hogen met fragmenten uit de intieme, opgesloten huiskring van jonge meisjes die zich soms letterlijk camoufleren met een zelf op het gelaat geschilderd zwart masker waarin een spel wordt gespeeld met aantrekken en afstoten. De latente sfeer van ontredde, ‘being watched’, het zich willen geliefd opstellen en het mentaal opzoeken van de flinterdunne grens tussen real en fake maken dat deze film zich als het ware ophoudt in een toestand tussen waak en droom.

Dat is zichtbaar bij manipulaties van de ogen waarbij alleen het wit van de ogen van een vrouw zichtbaar wordt als een soort weggrollende ‘fade away’ van de realiteit. “No Panic Baby” is te markeren als een opeenvolging van erosies, zoals bij een aantal scènes van het verbranden van persoonlijke spullen op en tussen een hoop grijs zand; als een hint voor alles in het leven dat als zand tussen de vingers ontglipt en ruimte wordt voor verandering.

De auto-scènes passeren meesterlijk de revue als suggestieve oorden van dreiging, droom, moord en dodelijke verveling - met in de blauwe of door een felle brand geteisterde bruin-grijze lucht, bizarre al dan niet écht gelijkende vliegtuigen mét (soms) hels brandende motoren of helikopters die cirkelen als gieren omheen een niet te definiëren prooi. “No Panic Baby” is een film die leest als een stations-roman waarin clichés, denkbeelden verhullen die de kern van onderkoelde, solitaire existentie laten voelen.

Recent produceerde Leo Gabin een reeks stoelsculpturen en een aantal monumentaal gezeefdrukte doeken. De stoelen zijn niet functioneel en getuigen van een fijnzinnig in elkaar geknutselde kwaliteit met found materials en dito images die niet zelden een architecturale kwaliteit oproepen. Het zijn assemblages met elementen van oude, kapotte en van nostalgische kleuren en textiel kenmerkende stoelen die via een artistieke wrong een nieuw a-functioneel leven leiden. Het zijn objecten die aan stoelen doen denken temeer omdat ze zich flexibel laten manipuleren in de ruimte. Het is kunst, het zijn sculpturen zonder sokkel waarin en waarop andere beelden “stoelen” die perfect de fysieke bruikbaarheid omruilen voor een mentale.

De beelden komen uit het rijke ‘slapende’ depot van Leo Gabin; beelden van een soft erotische aard of die reclame maken voor één of andere smakelijke reep snoepgoed. De speels-ironische de-fomaties maken dat de stoelsculpturen talrijk kunnen verwijzen naar de recente geschiedenis van de beeldhouwkunst en dat wordt door Leo Gabin in de hand gewerkt door bijvoorbeeld een kleine vuil-witte sokkel te monteren in het stoel-object én de resultante van de andere absurde montages visueel en ‘onaf’ te laten.

Opnieuw is hier sprake van het opvoeren van een abjecte esthetiek die vandaag zeldzaam is geworden. Deze werken situeren zich in een kronkelig pad tussen de oeuvres van Franz West, Reinhard Mucha, Fischli & Weiss, Mike Kelley en Thomas Hirschhorn; wat niet betekent dat ze daaraan inhoudelijk schatplichtig zijn. Stoelen hebben zonder tafel nooit een vaste plaats - dat betekent dat deze stoel-sculpturen ook een nomadische plaatsloosheid insinueren die aan elke intentie van een ideale setting of display ontspringen. Het is kunst die overal een plaats vindt en haar legitimiteit puurt uit de kunst-context waarin de stoelen zich bevinden. Stoelen wachten op een dans.

De monumentale doeken slorpen een mens visueel met haar en huid in de taferelen die naadloos uit de hoek komen van een naar Leo Gabin neigende beeldtaal die aan-schurkt bij de maatschappelijke sub-marges en dito cultuur. De inkt-harde representatie op doek maakt dat naast de natuurlijk ontstane vuile vegen en vlekken op het doek, het kunstwerk een sfeer oproept die alle goedlachse kwaliteiten van een schilderij overboord gooit.

De monumentale doeken zijn meer-beeldige decors die het kijken overheersen in een sfeer die de aandacht op de fragmentarisch aanwezige beelden neerzet in een desolaat omringende canvas-context en dito positie. In deze werken is er geen inhoudelijk houvast te bespeuren op uitzondering dat alle beelden gejat zijn en onderling geen verhaal verzinnen die een begin van inzicht daartoe (zouden kunnen) vermoeden. De pixels druipen in een aantal werken van het doek; pixels als korrels die het oog navigeren naar fotografie knipogende beelden die er zijn maar geen taal spreken. Een klein doek met een beeld van een wild om zich heen dansende jonge vrouw in een privé-kamer, getuigt van het zoeken naar motieven waarbij de figuratie zich naadloos aansluit bij een ongedwongen vorm van bad-printing.

Leo Gabin spreekt niet, Leo Gabin toont en de toeschouwer doet ermee wat hij wil. Leo Gabin maakt kunst als een katalysator voor niets meer en niets minder dan ‘iets’ dat wriemelt en al dan niet wild of gewillig danst op de ons opgelegde en ongezien algoritmisch-gemanipuleerde cadans van het consumerende leven.

“Le montage permet de voir des choses et non plus de les dire”.
Jean-Luc Godard, 1980

Tekst door
Luk Lambrecht, February 2021

14

Untitled (pedestal), 2020
wood, 97×40×40 cm

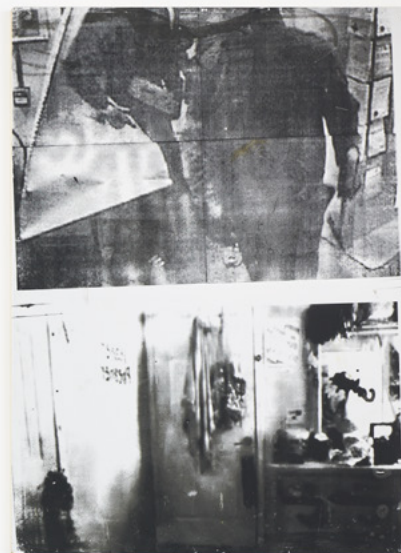
15

Untitled (mere), 2021
silkscreen, acrylic, insulation board, PVC and metal, 80×42×46 cm

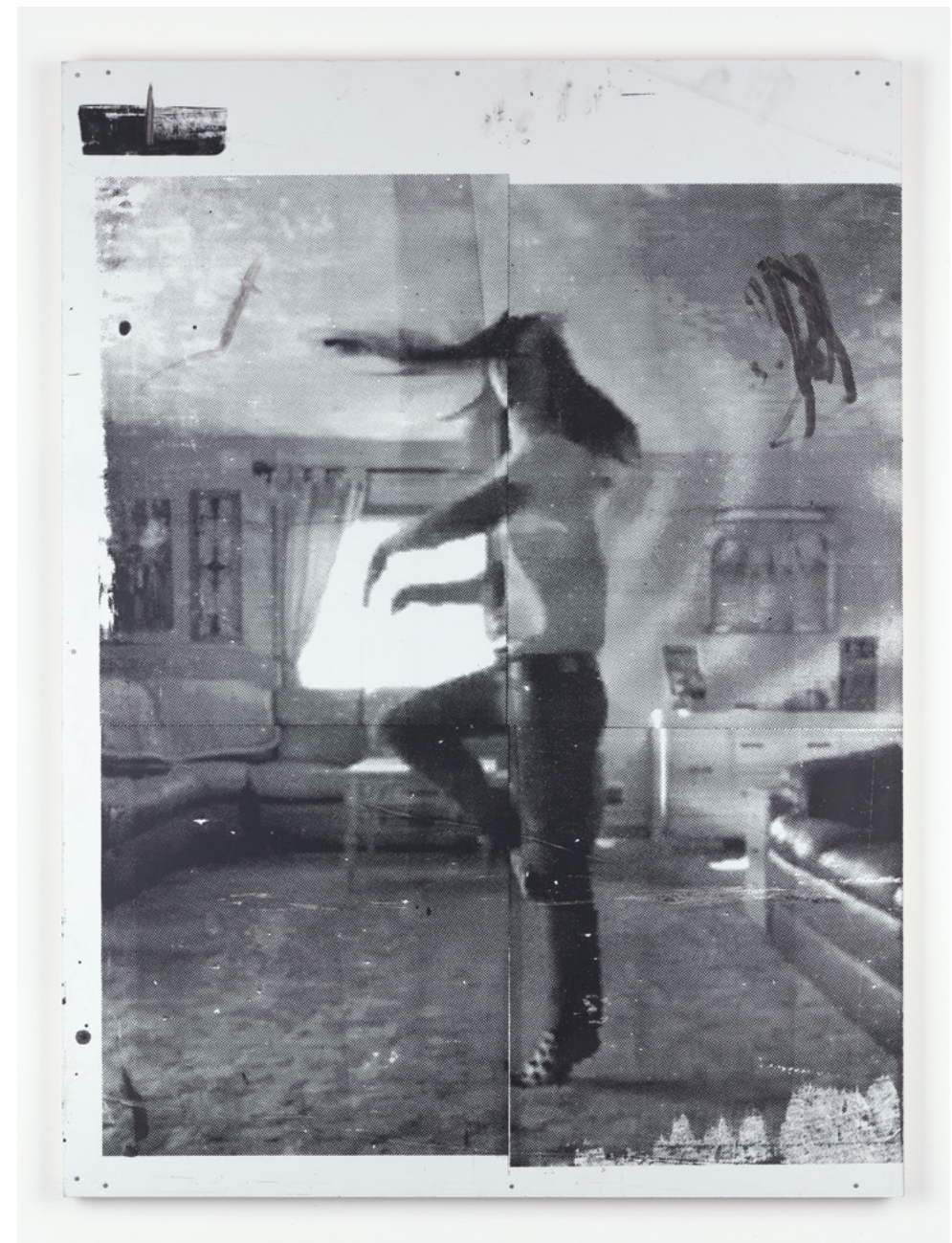

CINEMA TICK TACK

No Panic Baby

'No Panic Baby' (2017) is a hybrid of found and self-shot footage by the artists, touching on the boundaries of the virtual and physical realms. The whole is an evocative love story steeped in anxiety and extreme paranoia, capturing the inner sense of unreality, as emblematic of an era as it takes its last gasp.

The film will be screened daily after sunset at CINEMA TICK TACK and made available online on our livestream for the duration of the exhibition.

In addition to galleries and institutions, films by LG have been screened at prominent film festivals, including CPH:DOX Copenhagen (selected New:Vision award), International Film Festival Rotterdam (Critics' Choice), New Horizons Film Festival, Wrocław (nominee Grand Prix), CineMarfa and Torino Film Festival.

Request for a private screening link can be sent to info@ticktack.be

CINEMA TICK TACK
20.02–27.03.2021
Sunset–01:00 AM

No Panic Baby
A film by Leo Gabin

www.ticktack.be/cinema
www.leogabin.com

Colophon

TICK TACK is a new destination for contemporary art in Antwerp, founded by Tijs Lammar, Vincent Lemson, Patrick Vanden Eynde, Arne Jennard

TICK TACK staff:
Tijs Lammar, Mathias Swings,
Patrick Vanden Eynde, Colombe Fassin

With special thanks to:
Leo Gabin (artist), Luk Lambrecht (text),
Mathy Vanbuel (streaming)

With the support of our partners:
BEAM Inc, Hopus, Amy Art App, Driesassur,
City of Antwerp, Flemish Government

Photographs:
We Document Art

Graphic design:
Christophe Clarijs and Robin Vets

Logo design and animation:
Travis Kane

Typeface:
Modern Gothic by Malte Bentzen

Support

With your support, we are introducing video and digital art to the public space in Antwerp.

CINEMA TICK TACK screens moving image work every day as from sunset until 01:00 AM. The CINEMA faces the tram stop and historic landscape park 'De Harmonie', thereby reaching numerous passersby and commuters on a daily basis.

After 1 year of existence, CTT collaborated with over 90 artists and institutions, screening over 100 single-channel video works. By donating, you help us share videoart with diverse audiences providing varied, exclusive and cutting-edge content by young, upcoming and internationally established artists and collectives.

All donations directly flow to the participating artists, productions, maintenance and innovation of CINEMA TICK TACK. In return of your donation you receive updates on the program and invitations for upcoming events as well as exhibition catalogues and TICK TACK limited edition works by your choosing. Donate today to receive your custom package.

If you would like to make a contribution, please send an e-mail for more detailed information to donations@ticktack.be or go to www.donorbox.org/ticktack.

Thanks for supporting CTT!

Cover image: Leo Gabin, *Untitled (russo)*, 2021
silkscreen, acrylic, wood, fabric and metal, 96 x 46 x 43 cm

TICK TACK

Opening hours:
THU–SAT, 13:00–19:00

Mechelsesteenweg 247,
2018 Antwerpen
www.ticktack.be

+32 (0) 499 10 79 57
info@ticktack.be

CINEMA TICK TACK

Opening hours:
MON–SUN, sunset–01:00

Follow us on social media:
[@ticktack.be](https://twitter.com/ticktack.be)
[#ticktacktime](https://www.instagram.com/ticktacktime)